

РЕШЕНИЕ

№ 630

гр. Варна , 30.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ в публично заседание на деветнадесети януари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Деспина Г. Георгиева
Членове: Златина И. Кавърджикова
Иванка Д. Дрингова

при участието на секретаря Доника З. Христова
като разгледа докладваното от Златина И. Кавърджикова Въззивно гражданско дело № 20203100503086 по описа за 2020 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по въззивната жалба на Община Варна, представлявана от кмета Иван Николаев Портних с адрес гр. Варна, бул. „Осми Приморски полк“, № 43, чрез юк Димитър Кискинов, против решение № 3740/07.08.2020г. по гр.д. № 21107/2019г. на 18-ти състав на ВРС, с което е прието за установено между страните Д. А. П., ЕГН *****, с адрес: гр. Варна, ул. „Б.“ № 4, ет. 6, ап. 58 и Община Варна, ЕИК 000093442, с адрес: гр. Варна, бул. „Осми Приморски полк“ № 43, представлявана от Кмета Иван Портних, че ответникът не е собственик на Поземлен имот с идентификатор 38354.502.337, с адрес: с. К., п.к. 9152, Община Варна, Вилна зона "Л.", с площ от 1120 кв.м., трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване: за вилна сграда, номер по предходен план: 137, кв. 22, парцел: V, при съсед: 38354.502.335. 38354.502.344, 38354.502.343, 38354.502.338, 38354.502.336, на основание чл. 124, ал. 1, предл. I ГПК и Община Варна, ЕИК 000093442, с адрес: гр. Варна, бул. „Осми Приморски полк“ № 43, представлявана от Кмета Иван Портних е осъдена да заплати на Д. А. П., ЕГН *****, с адрес: гр. Варна, ул. „Б.“ № 4, ет. 6, ап. 58, сумата от 1 060 лв. /хиляда и шестдесет лева/, представляваща дължими разноси в производството, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК. Считайки обжалваното решение за незаконосъобразно, неправилно и необосновано, като не е съобразено със събрания доказателствен материал се моли да бъде отменено и постановено друго, с което производството по иска бъде прекратено, доколкото

предявеният отрицателен установителен иск е недопустим, евентуално исковата претенция да бъде отхвърлена, като неоснователна и недоказана. Моли и за присъждане на сторените разноски.

В писмен отговор в срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК от Д. А. П., ЕГН *****, с адрес: гр. Варна, ул. „Б.“ № 4, ет. 6, ап. 58, чрез адв. А.Г., въззиваемата оспорва въззивната жалба, като неоснователна. Моли за потвърждаване на обжалваното решение и за присъждане на разноски.

В открито съдебно заседание Община Варна, чрез юк П.а поддържа въззивната си жалба, а въззиваемата Д. А. П., чрез адв. Г. я оспорва, поддържайки писмения си отговор.

За да се произнесе по предмета на спора, съдът взе предвид следното:

В исковата молбата ищцата Д. А. П., чрез адв. А.Г. твърди, към 1980г. баща ѝ А. К. К. владял имот, считайки го за свой, представляващ дворно място с пл. № 137, с площ от 1120кв.м., за което е отреден парцел V, кв. 22 по КП и РП от 1990г. на с. К.. В разписните листи към КП и РП от 1990г. на с. Контстантиново бил записан като собственик баща ѝ А. К. К.. Не разполагал обаче с документ за собственост. След смъртта на баща си на 15.09.1999г. тя самата продължила да се грижи за имота и владее, присъединявайки владението на своя праводател, считано от 1980г. По КК и КР на с. К. имотът представлява ПИ с идентификатор № 38354.502.337, при граници: 38354.502.335, 38354.502.344, 38354.502.343, 38354.502.338 и 38354.502.336. Попада във Вилна зона „Л.“. На 11.06.2019г. сезирала Община Варна с молба-декларация за признаване на право на собственост, чрез извършване на обстоятелствена проверка. Произнасянето на Община Варна се забавило с 3 месеца. За този период за имота бил издаден АЧОС № 10273/22.10.2019г. Като правно основание била посочена разпоредбата на чл. 2, ал. 1, т. 2 от ЗОС. На нея ѝ било издадено удостоверение от 23.10.2019г., че имотът е общинска собственост и това препятствало възможността ѝ да се снабди с документ за собственост, като проведе процедурата по извършване на обстоятелствена проверка. С това мотивира правния си интерес да води отрицателен установителен иск за собственост. Моли се да бъде прието за установено по отношение на Община Варна, че не е собственик на ПИ с идентификатор № 38354.502.337 по КК и КР на с. К., Вилна зона „Л.“, при граници: 38354.502.335, 38354.502.344, 38354.502.343, 38354.502.338 и 38354.502.336. Иска да ѝ бъдат присъдени сторените разноски.

В писмен отговор по реда на чл. 313 от ГПК ответникът Община Варна, чрез юк П.Ц. е оспорил предявения иск като недопустим, евентуално неоснователен. Изхождайки от приетите в ТР № 8/2012г. на ОСГТК разяснения, смята, че не е налице за ищцата правен интерес от предявяване на отрицателен установителен иск. По-пълно биха били защитени правата ѝ с положителен установителен иск. Производството би следвало да бъде

прекратено, поради липса на правен интерес. Произнасяйки се по недопустим иск, поради отсъствието на абсолютна процесуална предпоставка, съдът е постановил порочно решение. От друга страна следва да се има предвид, че Община Варна е придобила собствеността ех lege. Сочи, че правната норма вписана в АЧОС като основание за съставянето му е тази на чл. 2, ал. 1, т. 7 от ЗОС. Правото на собственост Общината е придобила на осн. чл. 25, ал. 1 от ЗСПЗЗ. Земеделските имоти, които не принадлежат на държавата, гражданите или юридическите лица са общинска собственост, като придобиването им става по силата на закона. В приложното поле на тази норма попадат само онези земеделски земи, които са подлежали на възстановяване /които попадат в обхвата на чл. 10 от ЗСПЗЗ/, но не са заявени за реституция в предвидените срокове и не са изкупени от ползватели по реда и условията на § 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ, какъвто е конкретния казус. Процесният имот е подлежал на възстановяване по реда и при условията на ЗСПЗЗ, а с оглед липсата на доказателства да е придобит по реда на § 4а от ПЗР на ЗСПЗЗ, е налице хипотезата на чл. 25, ал. 1 от ЗСПЗЗ. Същият е станал общинска собственост при влизане в сила на ПНИ и по отношение на него е приложим въведеният с § 1от ЗД на ЗС мораториум, съгласно който последно до 31.12.2022г. давността спира да тече. Ищцата е придобила имота по давност, при давностно владение, започнало през 2000г. и до предявяване на иска. Така по пътя на главното и пълно доказване Община Варна смята, че е доказала собствеността си. Моли насоченият срещу Община Варна иск с правно осн. чл. 124, ал. 1 от ГПК да бъде отхвърлен. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Видно от приложената по първоинстанционното дело молба-декларация от 11.06.2019г. Д. А. П. е поискала да й бъдат заверени удостоверения относно това дали за притежавания от нея имот, находящ се в с. К., Вилна зона „Л.“ с площ от 1120кв.м. , представляващ ПИ с идентификатор № 38354.502.337 по КК и КР на селото, има издаден АДС и дали е общинска собственост.

Според удостоверение № ОП-19-9400-455/1/04.11.2019г. Областна администрация е удостоверила, че за посочения в молбата-декларация имот, съставляващ ПИ с идентификатор 38354.502.337 с площ от 1120кв.м., идентичен с имот № 137 и УПИ V-137 в кв. 22 по КРП от 1990г. на с. К., за периода от 01.06.1996г. до момента няма съставен акт за държавна собственост. В скица № 15-661537/22.07.2019г., изд. от СГКК-Варна няма данни за собствениците на описания по-горе имот.

В удостоверение № АУ071856ВН_010ВН/23.10.2019г., изд. от Община Варна е посочено, че за имота, посочен от молителя-декларатор, няма извършено отчуждаване, съгласно опис № 46/13.03.2003г. на Община Белослав, няма извършено възстановяване по ЗВСВНОИ, ЗПИНМ, ЗТСУ и др. За имота е съставен АОС № 10273/2019г. Имотът е деклариран от Д. А. П. с декларация вх. № 5305011234/01.04.2019г. и е заведен с партиден

№ 5305Н339098. Във връзка с установяване на постъпили реституционни претенции по ЗСПЗЗ е изискана от ОСЗ-Варна информация за наличието на такива и е постъпил отговор с писмо № АУ071856ВН-008ВН/01.10.2019г. ОСЗ-Варна е посочила, че за имот с идентификатор № 38354.502.337 с площ от 1120кв.м. по КК и КР с. К., вилна зона „Л.“, попадащ в терен по § 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ, за който се иска справка, задълженията на ОСЗ-Варна за земите по § 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ се ограничават до представяне на решение, с което е признато право на собственост върху имоти, притежавани преди образуване на ТКЗС и ДЗС, за установяване на собствениците при изработване на помощния план. Няма данни да са постановени решения на лицето А. К. по така описания по-горе имот. По КРП 1990-г. на в.з. „Л.“, ПИ 137 е отбелязан като двор, представляващ УПИ V-137 в кв. 22 и е записан на А. К.. Съгласно писмо № АУ071856ВН-004ВН/22.08.2019г. на Кмета на кметство К., частта от имота, попадаща в улична регулация е 24кв.м.

В удостоверение № ОП-19-9400-455/1/ от 04.11.2019г., подписано от Областния управител на област с административен център Варна е посочено, че за ПИ с идентификатор 38354.502.337 с площ от 1120.00кв.м. ,идентичен с Пи 137 /УПИ V-137 в кв. 22/ по КРП 1990-г. на в.з. „Л.“, по КК и КР на с. К., одобрени със заповед № РД-18-1897/27.11.2018г. на ИД на АГКК, находящ в с. К., в.з. „Л.“ за периода от 01.06.1996г. до момента няма издаден АДС.

Видно от АЧОС № 10273, същият е съставен на 22.10.2019г., с който имот ПИ с идентификатор № 38354.502.337 по КК и КР на Вилна зона „Л.“с. К., с площ от 1120кв.м., находящ се в с. К., Варненска област, Вилна зона „Л.“, при граници: ПИ с №№ 38354.502.335, 38354.502.344, 38354.502.343, 38354.502.338 и 38354.502.336, е актуван като частна общинска собственост, на осн. чл. 2, ал. 1, т. 2 от ЗОС. Посочено е, че на осн. чл. 12, ал. 5 от ЗОС имотът се управлява от Кмета на Община Варна.

Съгласно приложената по първоинстанционното дело скица № 15-809116-04.09.2019г. на л. 40 от първоинстанционното дело ,спорният ПИ с идентификатор 38354.502.337 по КК и КР на с. К., одобрени със заповед № РД-1897/27.11.2018г. на ИД на АГКК, попада в урбанизирана територия-Вилна зона „Л.“ с начин на трайно ползване-за вилна сграда, идентичен по предходен план с парцел V-137 в кв. 22 при съсед: 38354.502.335, 38354.502.344, 38354.502.343, 38354.502.338, 38354.502.336 и е с площ от 1120.00кв.м.

От представените по първоинстанционното дело удостоверение за наследници се установява, че ищцата, настояща въззиваема се легитимира като наследница по закон на баща си А. К. К., който е бил вдовец и е починал на 15.09.1999г.

Пред ВРС е изслушано заключението по допуснатата СТЕ, вещото лице по която излага, че първият приет за процесния имот план е КП от 1969г. Процесният имот по действащата КК на с. К. с идентификатор 38354.502.337, попада и е част от имот № 344, записан в разписния лист на А. К., без посочен документ за собственост, като са посочени и

границите и съседите на имота: имот 281 лозе на К.С., имот № 347-лозе на Л.К., имот № 345-лозе на Н.М., имот № 343-лозе на П.А. и път. Имотът по този план е със земеделско ползване. Следващият план е РП, одобрен със заповед № 452/10.08.1990г. на Председателя на ОНС-Белослав, върху кадастралната основа от 1990г. Съгласно този план, имотът е в строителните граници. Съгласно сега действащата КК на с. К., имотът представлява и е идентичен на имот 137, записан в разписния лист на А. К., за който се отрежда УПИ V-137 в кв. 22, при посочени граници и съсед: имот № 139 на А. И., имот № 138 на Л.К., имот № 135 на Н.М., имот № 131 на В.Г. А.ов, имот № 128 на М. П. Б. и път. Територията, в която попада е урбанизирана и с начин на трайно ползване: за вилна сграда.

Вещото лице поддържа, че преди колективизацията и до приемане на РП 1990г. процесният имот е бил земеделска земя. Според данните на Областна администрация-Варна, за имота не е съставян АДС. От справка в Областна администрация вещото лице е установила, че за зоната, в която попада имотът няма изработен и приет ПНИ. Имотът попада в регулационните граници на вилна зона „Л.“-с. К., която зона не е предмет на Картата на възстановената собственост за землището на с. К.. Зона „Л.“ е с общ кадастрален № 000193 и обща площ от 369648кв.м. Прави извод, че не съставлява земя по чл. 19 от ЗСПЗЗ. Процесният имот представлява лозе с трайни насаждения: лози, вишна, две круши и една череша. Имотът е в занемарено състояние. Не е обработван поне в последните две години. Не е ограден и няма постройка.

Отново пред ВРС са изслушани показанията на водените от ищцата свидетели: Д.А.И. и Я. И. П., двамата без родство и дела със страните. И двамата свидетели знаят, че Д. има едно лозе в м. „Л.“. Сочат, че от баща си го има. Той го работел до смъртта си. По думите на св. П. чичо Н., бащата на Д. идвал във вилата им, находяща се наблизо, където живеел с родителите си, да моли баща му да оре мястото му, защото имали кон. Св. И. като съседка и съученичка на Д. ходели от деца на лозето на Д. в м. „Л.“, известна като „Лозарска“. Двамата родители на Д. обработвали мястото на ръка, а след смъртта на бащата, Д. поела обработката. Св. И. знае още, че на сватбата на Д. през 1984-85 баща ѝ дал лозето, но продължил да ѝ помага. То е с площ около декар и с правоъгълна форма. Св. П. определя мястото на Д. с триъгълна форма и изброява съседите: от север-черен път, от горна страна граничи с неговата братовчедка М. П., от южна страна Васко тапицера, който продал имота си, имало още един съсед А. И., който работел в Амонал „В.Левски“. В мястото има череша, круши-една, две, вишни, лози, но са изоставени последните една-две години, понеже се наложило и съпругът на Д., който е италианец си заминал за Италия и Д. не могла да обработва мястото му и грижите за детето. Съседите започнали да изхвърлят рязани клони и други отпадъци като си чистят имотите. Св. И. сочи, че мястото на Д. е през едно място от пътя Варна-Белослав, пътува всеки ден и минава от там сутрин и вечер. Св. П. уточнява, че се намира на 500.00м. от спирка „Лозарска“, вдясно от пътя Варна-Белослав. Двамата свидетели поддържат, че отдясно на пътя за Белослав, където се намира имотът на Д., места са „на стари собственици, наследствени“ и има построени много вили, по думите на св. П.

откак се помни. Земите в ляво от пътя Варна-Белослав са били обработвани от ТКЗС и раздавани места по постановления на ползватели.

Предвид така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Въззивната жалба е подадена в срока по [чл. 259, ал.1 от ГПК](#), от легитимирано лице, която съдържа необходимите реквизити по [чл. 260 и сл. от ГПК](#). Следва произнасяне по съществуващото на спора.

Предявен е иск с правно основание [чл. 124, ал.1 ГПК](#).

Ищцата е навела твърдения, че е придобила собствеността на имота в следствие на изтекла в нейна полза придобивна давност, считано от 15.09.1999г. до настоящия момент, към която присъединява и тази на наследодателя си, текла от 1980г., но при опита ѝ да се снабди с документи за собственост за извършването на обстоятелствена проверка по нотариален ред, Община Варна ѝ е противопоставила собственическите си права, придобити на осн. чл. 2ал. 1, т. 2 от ЗОС, които чрез настоящия иск се стреми да отрече.

В разглеждания случай, ищцата се позовава на първично придобивно основание, а именно изтекла в нейна полза придобивна давност, следствие на упражнявана непрекъсната и необезпокоявана фактическа власт върху имота с намерение за своеене, начиная от 15.09.1999г., осъществявано първоначално от нейния наследодател А. К. К., начиная от 1980г. Основанието за придобиване на правото на собственост по [чл. 79, ал.1 ЗС](#) е изтичането на десет годишен срок на необезпокоявано, трайно и явно владение на имота. Това произтича и от нормата на [чл. 68 ЗС](#), съгласно която установилият владение, за да бъде то явно, трайно и несъмнено, следва да е отблъснал владението на действителния собственик на имота спрямо когото свои. Не следва и да е загубвал в срока установеното от него владение.

Според състава ищцата действително установява, че считано от 15.09.1999г. лично и присъединявайки владението на своя наследодател-баща, начиная от 1984г. владее спорния имот с идентификатор 38354.502.337 по КК и КР на с. К., вилна зона „Л.“, продължило в срока по чл. 79 от ЗС, като осъществява фактическа власт при прилагане на презумпцията по чл. 69 от ЗС.

Взема предвид това, че още в разписния лист на КП от 1969г. бащата и наследодател на Д. А. П. е записан в разписния лист като собственик на имот № 334, без посочен акт за собственост, но за да се осъществи това, той явно е бил заварен в имота. Според заключението на вещното лице по допуснатата от ВРС експертиза, спорният имот с идентификатор 38354.502.337 по действащата КК и КР на с. К., идентичен с имот № 137, за който е отреден УПИ V-137 в кв. 22 по КРП от 1990г. е записан отново на А. К.. Ищцата Д. А. П. е твърдяла, че е завладяла имота след смъртта на баща си-15.09.1999г. , като е

присъединила и владението на своя баща от 1980г. Непрекъснатото, явно и спокойно владение е установил А. К. К., според показанията на разпитаните по първоинстанционното дело свидетели- Д.А.И. и Я. И. П., които споделят спомените си още от детска възраст, че бащата на Д. имал лозе в м. „Л.“, което обработвал с жена си до смъртта си. След смъртта на баща си Д. А. П. е завладяла ид.ч. своя брат, другият наследник по закон на лицето, придобило имота по давност в периода от 1980г. до 1990г., придобивайки собствеността на целия имот за себе си от 1999г. до 2009г. т.к. двамата свидетели сочат, че след смъртта на бащата за имота продължила да се грижи Д.. Св. П. установява идентичността на владения от бащата на Д. и след смъртта му, от Д. имот и спорния, описвайки го с граници и съседипът, братовчедка му М. П., А. И., когото познава като работник в „Амонал“, описвайки го с триъгълна форма. Не следва да се пропуска и обстоятелството, че спорният имот е записан на А. К., още в разписния лист на КП от 1969г. на с. К.. Св. И. пък сочи площта му от около 1 дка. Бащата на Д. облагородил мястото с овошки, гледал лозе, а след това за лозето продължила да се грижи Д., до преди година-две, когато съпругът ѝ заминал за Италия и тя не успявала с грижите за лозето сама.

С оглед така коментираните по-горе доказателства се налага извода, че А. К. К., а после и дъщеря му Д. А. П. са осъществявали фактическа власт, продължила в срока по чл. 79 от ЗС. Тези техни фактически действия са владелчески, тъй като събраните по делото доказателства не оборват презумпцията по чл. 69 от ЗС.

След като ищцата доказва фактите, обуславящи правния ѝ интерес-продължилото поне 10 години владение, ответникът е този, който ще дължи доказване на собственото си право.

От своя страна ответникът е доказал единствено, че с Акт за частна общинска собственост № 10273/22.10.2019г. е актувал имота като общински на основание чл. 2, ал. 1, т. 2 от ЗОС. На това основание се считат за общинска собственост имотите и вещите, предоставени в собственост на общината със закон. Посочването на това общо нормативно основание за придобиване на собственост от общината в акта за общинска собственост обаче не е в състояние да удостовери наличието на конкретно и еднозначно фактическо основание, по силата на което имотът е бил актуван като общински чрез настъпване на конкретни факти, реализиращи състава на предвиден в закона придобивен способ, представеният акт за частна общинска собственост не е в състояние да легитимира Община Варна като собственик на процесния имот /[Решение № 271 от 30.10.2012 г.](#) по гр. д. № 477/12 г. на II г. о./.. Вярно е, че по силата на [чл. 5 ЗОС](#) актът за общинска собственост има качеството на официален свидетелстващ документ, който, без да има правопораждащо действие, констатира собствеността на общината, но само когато удостоверява осъществяването на конкретно придобивно основание, при наличие на което, аналогично на възприетото в [Тълкувателно решение № 11/2012 г. от 21.03.2013 г.](#) по т. д. № 11/2012 г. на ОСГК, на акта следва да се признае легитимиращо действие, по силата на която актуваният имот се счита за общинска собственост до доказване на противното. В заключение, простото

възпроизвеждане в акта за общинска собственост на обща законова разпоредба, по силата на която общинска собственост са имотите и вещите, предоставени в собственост на общината със закон, не е в състояние да обуслови извод за установеност на правото на собственост на общината при липса на проведено пълно и главно доказване на фактите, по силата на които имотът е станал общински.

Вярно, че с отговора на исковата молба процесуалният представител на Община Варна е посочил като правно основание за придобиване на собствеността текста на чл. 25, ал. 1 от ЗСПЗЗ. Според тази правна норма земеделската земя, която не принадлежи на граждани, юридически лица или държавата, е общинска собственост. Следва да бъде посочено, че в редица актове на ВКС се приема, че разпоредбата на чл. 25, ал. 1 от ЗСПЗЗ не представлява самостоятелно придобивно основание, а основанието е чл. 19 от ЗСПЗЗ. При така наведените твърдения от Община-Варна, не следва да бъде прието от съда, че общината доказва твърдяното си придобивно основание.

Дори и да се приеме, че би могла Община Варна да се позовава на нормата на чл. 25, ал. 1 от ЗСПЗЗ, тя не установява придобиването на права на собственост на това основание.

Няма спор, че според КП от 1969г. на с. Константинова и до приемане на К и РП от 1990г. на с. К., земите в местността, в която се намира процесния имот-м. „Л.“ са имали земеделски характер, променен с последния РП, придобивайки характера на ПИ в строителните граници на населеното място-вилна зона „Л.“.

Няма данни според издаденото от Областния управител на област с административен център Варна, удостоверение № ОП-19-9400-455/1/04.11.2019г., спорният имот да е държавна собственост.

Според писмените доказателства, събрани по първоинстанционното дело, заключението на вещото лице и свидетелските показания се установява, че по отношение на имот с идентификатор 38354.502.337 по КК и КР на с. К. няма извършвано отчуждаване, няма извършвано възстановяване по ЗВСВНОИ, ЗПИНМ ,ЗТСУ и др. Няма данни да е включван в ТКЗС, макар да е имал земеделски характер до 1990г., да е включван в държавния поземлен фонд, няма заявени реституционни претенции за възстановяване по ЗСПЗЗ, да са провеждани реституционни процедури и процедура по чл. 19 от ЗСПЗЗ.

Видно от удостовереното писмо изх. № РД12-02-1265-1/26.09.2019г. на ОСЗ-Варна е посочено, че е поискана справка във връзка с писмено искане на Д. А. П. за снабдяване с документи по обстоятелствена проверка и издаване на удостоверение от Кмета на Община Варна за имот с идентификатор 38354.502.337 с площ от 1120кв.м. по КККР на с. К., вилна зона „Л.“, попадащ в територия по § 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ. Видно от заявлението рег. № АУ071856ВН от Д. А. П. и молба-декларация, същата не е твърдяла имотът ѝ да попада в терен по § 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ. И това не е така, защото според заключението на вещото лице по допуснатата СТЕ, вилна зона „Л.“ в землището на с.К. не е предмет на Картата на

възстановената собственост.

Дори и да се приеме, че имот с идентификатор 38354.502.337 с площ от 1120кв.м. по КKKP на с. К., вилна зона „Л.“, попада в територия по § 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ и според заключението на вещото лице няма изработен и приет ПНИ, следва да се има предвид, че в този план влизат както възстановените имоти в стари имотни граници, така и имоти с трансформирано на предоставено право на ползване в собственост, но и тези имоти, които никога не са били одържавявани и влизали в блок на ТКЗС, ДЗС и други такива социалистически формирания. За тези земи, които не са били отнети от лицата, които ги владеят, нещо което се установява от обстоятелството, че А. К. е записан като собственик на имот № 344 по КП от 1969г., макар и без посочен документ за собственост, а после и на имот № 137, включен в парцел V-137, кв. 22 по КРП на с. К. и от показанията на двамата разпитани свидетели, то ако лицата не са били членове на ТКЗС, каквито противни твърдения няма, то тези земи не подлежат на възстановяване по реда на ЗСПЗЗ, за тях не се прилага разпоредбата на чл. 5, ал. 2 от ЗВСОНИ, нито могат да бъдат включвани във фонда по чл. 19 от ЗСПЗЗ. След като имот № 344 по КП от 1969г. не е бил отнет фактически и е достатъчно индивидуализиран още от тогава, както и с КРП от 1990г. по-късно, то не следва да бъде отречено и правото на придобиване по давност, дори и да не е процедиран ПНИ. Само този, който в съдебния процес оспорва възможността за придобиване на такъв имот по давност, следва да установи правоизключващите си възражения, каквото доказване по настоящия казус не е проведено от Община Варна.

Предвид гореизложеното, предявеният иск по чл. 124, ал. 1 от ГПК се явява основателен.

Поради съвпадане на изводите на ВОС с тези в обжалваното решение на ВРС, последното следва да бъде потвърдено, ведно в частта за разноските.

С оглед изхода на спора не се следват разноски на Община Варна, на осн. чл. 78, ал. 3 от ГПК. Тя следва да бъде осъдена да заплати на Д. А. П. сумата от **523.00лв.**, представляваща намален от съда, на осн. чл. 78, ал. 5 от ГПК и определен по реда на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения размер на заплатено, съгласно договор за правна защита и съдействие и списък по чл. 80 от ГПК на л. 16 и 17 по делото адвокатско възнаграждение, целият от 1000.00лв., предвид направеното от насрещната страна възражение за прекомерност и действително ниската фактическа и правна сложност на спора, на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 3740/07.08.2020г. по гр.д. № 21107/2019г. на 18-ти състав на ВРС, с което е прието за установено между страните Д. А. П., ЕГН *****, с

адрес: гр. Варна, ул. „Б.“ № 4, ет. 6, ап. 58 и Община Варна, ЕИК 000093442, с адрес: гр. Варна, бул. „Осми Приморски полк“ № 43, представлявана от Кмета Иван Портних, че ответникът Община Варна, ЕИК 000093442, с адрес: гр. Варна, бул. „Осми Приморски полк“ № 43, представлявана от Кмета Иван Портних не е собственик на Поземлен имот с идентификатор 38354.502.337, с адрес: с. К., п.к. 9152, Община Варна, Вилна зона "Л.", с площ от 1120 кв.м., трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване: за вилна сграда, номер по предходен план: 137, кв. 22, парцел: V, при съсед: 38354.502.335. 38354.502.344, 38354.502.343, 38354.502.338, 38354.502.336, на основание чл. 124, ал. 1, предл. 1 от ГПК и Община Варна, ЕИК 000093442, с адрес: гр. Варна, бул. „Осми Приморски полк“ № 43, представлявана от Кмета Иван Портних е осъдена да заплати на Д. А. П., ЕГН *****, с адрес: гр. Варна, ул. „Б.“ № 4, ет. 6, ап. 58, сумата от **1060.00 лв.**, представляваща разноси в първоинстанционното производство, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК.

ОСЪЖДА Община Варна, ЕИК 000093442, с адрес: гр. Варна, бул. „Осми Приморски полк“ № 43, представлявана от Кмета Иван Портних да заплати на Д. А. П., ЕГН *****, с адрес: гр. Варна, ул. „Б.“ № 4, ет. 6, ап. 58 сумата от **523.00лв**, представляваща разноси за въззивното производство, на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването на препис на страните, при условията на чл. 280 от ГПК..

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____